

samlet restitution på 0,7 mia. EUR finansieres over EU's normale budget, mens den resterende del, 0,5 mia. EUR, finansieres af produktionsafgifterne på sukker.

Der ydes ikke støtte fra EU's budget til opkøb af sukker fra tredjelande.

Spm. nr. S 1898

Til fødevarerministeren (7/2 03) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Er ministeren enig i konklusionen fra rapporten »Modelling the EU sugar policy« fra 2001 fra ministerens eget fødevarerøkonomiske institut (FØI, tidligere SJFI), om at »det at give præferentiel markedsadgang er en inefficent måde at hjælpe udviklingslandene på, og at disse lande ville tjene på fri adgang for deres produkter til de udviklede landes markeder« (spørgerens oversættelse)?«

Begrundelse

Ministeren har ved forskellige lejligheder tilkendegivet, at det ville skade de fattigste lande, hvis lidt mindre fattige lande som Brasilien fik mulighed for frit at eksportere deres sukker til EU. Det stemmer ikke rigtigt med de analyser fødevarerøkonomerne har lavet. Det kræver vist en kommentar.

Svar (18/2 03)

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel):

Spørgeren henholder sig til arbejdspapir nr. 13/2001 fra SJFI (nu FØI), som sammenfattende konkluderer: citb..... »at EU's sukkerpolitik er yderst forvridende, og at den påvirker ikke alene den geografiske fordeling af EU's sukkerproduktion men også omfanget af verdenshandlen, såvel som den bremser produktionen af sukker i en række udviklingslande. Analysen illustrerer, at en reduktion i grænsebeskyttelsen er et langt mere effektivt instrument til at opnå de overordnede målsætninger med en reform end en reduktion i kvoterne, som kun har en mindre indflydelse på den totale produktion af sukker i EU. Det vurderes også, at en reduktion i grænsebeskyttelsen i EU vil fremme produktionen bety-

deligt i udviklingslande, og at den større produktion vil opveje tabet af kvoterenten til udviklingslandene, forbundet med prisreduktionen i EU.«cits (Fødevarerministeriets oversættelse).

En fri adgang til EU vil formentlig i første omgang blive udnyttet af de lande, der umiddelbart kan udvide produktion og eksport af sukker, som f.eks. Australien og Brasilien, som i denne sammenhæng må betragtes som et udviklingsland.

Umiddelbart vil fri adgang til EU dog kunne være til ulempe for en række lande, der under de nuværende præferenceaftaler nyder godt af at kunne eksportere sukker til EU uden importtold. Man kan à priori heller ikke afvise, at en række af de fattigste udviklingslande, der ikke har haft mulighed for eller incitament til at gennemføre en rationalisering af deres sukkerproduktion, bliver udkonkurreret. På længere sigt vil det dog være de lande, der har en komparativ fordel for sukkerproduktion, der bedst vil være i stand til at udnytte en fri adgang.

Medens præferenceaftaler således ikke nødvendigvis er den mest effektive måde at hjælpe udviklingslandene på samlet set, og en generel reduktion af grænsebeskyttelsen er et mere effektivt instrument, kan det på den anden side heller ikke udelukkes, at sidstnævnte fører til en ændret ligevægt mellem de sukkerproducerende udviklingslandes interesser.

Spm. nr. S 1900

Til statsministeren (7/2 03) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Går statsministeren ind for en fuld liberalisering af det globale fødevaremarked eller mener statsministeren, at den langt mindre omfattende liberalisering, der ligger til grund for »Everything but Arms« er den rigtige vej at gå, og i bekræftende fald, hvilken udviklingsvej ser statsministeren så for lande som f.eks. Brasilien?«

Begrundelse

Everything-but-Arms har været meget kritiseret, fordi de fattigste landes adgang til at eksportere bananer, sukker og ris er blevet udskudt til 2006 henholdsvis 2009. En helt berettiget kritik. Der